

கட்டுரையாளராக - வ.சுப.மாணிக்கம்

முனைவர் வா.வெ.கோவிந்தம்மாள்

உதவிப் பேராசிரியர்,

சாரதா கங்காதரன் கல்லூரி,

புதுச்சேரி - 605004.

மூதறிஞர் வ.சுப.மாணிக்கம் அவர்கள் எளிமையின் உருவமாக, புலமையின் இயக்கமாக, வரம்பில்லாப் பெருமை கொண்டவர். இவர் தொல்காப்பியம், சங்க நூல்கள், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருவாசகம், கம்ப இராமாயணம், பாரதீயம் ஆகியவற்றில் தனித்த ஈடுபாடு கொண்டவர். இந்நூல்களின் தாக்கத்தாலும், மக்களிடையே வழங்கி வந்த வாய்ச்சொற்களின், வழக்குச்சொற்களின் தாக்கத்தாலும் பல கட்டுரைகளைப் படைத்துள்ளார். இக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பான, “தொல்காப்பியப் புதுமை” என்ற நூலினைப் பற்றிய ஒரு பருந்துப் பார்வையாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

நூல் அமைப்பு

இந்நூலில் தொல்காப்பியப் புதுமை, தொல்காப்பியன்: ஒரு மொழியறிஞன், தமிழ் முதல் நூல், காவியப் பேச்சு, சாத்தனார், தியாகம், அழகியல், மணிநாவொலி, பாவம், அருஞ்சொற்கள், வாழ்க்கைத் துணை, பாரதியின் புலமை, பாரதியின் பழமை ஆகிய பொருண்மைகளில் எழுதப்பட்ட பதிமூன்று கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன. இவை 1945 முதல் 1958 வரை பல்வேறு காலங்களில் எழுதப்பட்டவை. கட்டுரைகளின் வரலாறு நூலின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியப் புதுமை

இக்கட்டுரையில் கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், பாரதியார் பாடல்கள் ஆகியவற்றில் தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் எந்தெந்த இடங்களில் பொருந்தி வந்துள்ளன என்பதைச் சுட்டியுள்ளார். மேலும் தொல்காப்பியத்தை இக்காலத்தோடு பொருத்தி ஆராய்ந்து, இன்றும் என்றும் கொள்ளத்தக்க அடிப்படைப் புதுமைகளையும், அதன் நிலைப்பாட்டையும் கூறியுள்ளார்.

“வடவேங்கடம் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்சுறு நல்லுலகம்”

என்ற தொடர் தமிழ்நாட்டின் எல்லைக் கிளர்ச்சிக்கு இலக்கிய முதற்சான்றாக நிற்கின்றது எனக் கூறியுள்ளார். மக்கள் இயல்பில் சிதைத்துப் பேசும் மருஉச் சொற்களுக்கும் இலக்கணம் கூறும் தமிழ் மொழியில் வகர மெய் ஈறான சொற்கள் நான்கே எனக் கூறுவதால் தொல்காப்பியரை ‘தமிழ் அளந்த பெருமாள்’ எனச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார்.

மேலும் கார்டுவெல் முதலாய மொழி நூலறிஞர்கள், உயர்திணை, அஃறிணை என்ற பொருட்பிரிவு தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பாக அமைந்துள்ளது என உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். இதனை,

“உயர்திணை என்மனார்மக்கட் சுட்டே
அஃறிணை என்மனார்அவரல பிறவே
ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன் சொல்லே” (தொல்:484)

இந்நூற்பா மனிதவுடம்பெடுத்தும் அதற்கேற்ற ஒழுக்கமில்லாதவர் மக்களாக மதிக்கப்பட மாட்டார் என்பது குறிப்பு. மேலும் எனது மாடு, எனது வீடு என்பதுபோல எனது மக்கள், எனது மனைவி என ‘அது’ என்னும் வேற்றுமை உருபு சேர்த்து வழங்குவதைத் தவிர்த்து,

“அதுவென் வேற்றுமை உயர்திணை தொகைவயின்
அதுவென்உருபுகெடக்குகரம் வருமே” (தொல்:577)

என்ற சூத்திரப்படி என் மக்கள், என் மனைவி எனத் தொகுத்தோ அல்லது எனக்கு மக்கள், எனக்கு மனைவி என விரித்தோ நடைமுறையில் பயன்படுத்துங்கள் எனக் கூறியுள்ளார்.

தொல்காப்பியன் : ஒரு மொழியறிஞன்

இக்கட்டுரையில் மொழி வழக்கை அடிமுதலாக வைத்து விதி செய்யும் இலக்கணமே சிறப்புக்குரியது. அது இன்றும் நின்று நிலைப்பதற்குக் காரணம் அதன் நல்லடிப்படையாகும். வகர மெய் ஈறான சொற்கள் நான்கே, ஞகர மெய்யீறாகும் சொல் ஒன்று, அளவுப் பெயரினும் நிறைப் பெயரினும் வரும் மொழி முதல் எழுத்துகள்

ஒன்பது எனச் சொல்வரம்பு பல காட்டுபவர் தொல்காப்பியர். செய்யுள் வழக்கு, உலக வழக்கு என இரு வழக்குகளையும் நிகராக மதித்த மொழியறிஞர்.

“கடி சொல்லில்லை காலத்துப் படினே” (தொல்:934)

இந்நூற்பா சொற்கள் அவ்வக்காலத்து வழக்கில் இறப்பின் அவை காக்கப்படுதலில்லை. சொற்கள் அவ்வக்காலத்து வழக்கில் தோன்றின் அவை தள்ளப்படுதல் இல்லை என்ற இரு பொருளும் உணர்த்துகிறது. வாழ்க்கையில் செல்வம் வரும் போகும் ஆதலால் இரு வினைகளையும் ஏற்றுக்கொள்பவன் மெய்யறிஞன். அதுபோல ஒரு மொழியில் சொற்செல்வம் வரும் போகும் ஆதலால் இரண்டிற்கும் இடங்கொடுக்க வேண்டும் என்று வழக்காடுபவன் மொழியறிஞன் என விளக்கியுள்ளார்.

தமிழ் முதல் நூல்

தமிழ் முதல் நூல் தொல்காப்பியமாகும். இதைப் படித்த பின், திருக்குறள் முதலான தமிழ் நூல்களைக் கற்பார் அழுத்தமான புதிய அறிவு விளக்கம் பெறுவர். தொல்காப்பியம் தனக்குப் பின்தோன்றிய தமிழ் நூல்களை ஆட்சி செய்திருக்கின்றது. திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், கம்ப இராமாயணம், பாரதியார் பாடல்கள் இவற்றில் தொல்காப்பியத்தின் தாக்கத்தைச் சான்றுகளோடு விளக்கியுள்ளார்.

காவியப் பேச்சு

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, கம்ப இராமாயணம் ஆகிய காவியங்களில் காவிய மாந்தர்களின் பேச்சு பின்பு நடக்கக் கூடிய நிகழ்ச்சியை முன்பே உணர்த்துவதாகக் காணப்படும் பாடல்களைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இதன்மூலம் உலகப் பேச்சு காவியப் பேச்சிற்கு அடிப்படை என்றும், தமிழ்க் காப்பியம் உலக வழக்கோடு ஒட்டியது என்றும் உணர்த்துகிறார்.

சாத்தனார்

நம் பழந்தமிழ் மக்கள் தொழிற்கல்வியும் புலமைக்கல்வியும் ஒருசேரப் பெற்றிருந்தார்கள். சாத்தனார் பாடியது மணிமேகலை என்ற காப்பியம். இவர் சங்கப் புலவர்க்கும், திருவள்ளுவர்க்கும் பின்பு தோன்றியவர். இவர் மதுரை என்ற ஊரில் தானியங்கள் விற்கும் வணிகர். இதைச் சிலப்பதிகாரப் பதிகத்து வரும் 'மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தன்' என்ற தொடரால் அறியலாம். வழக்கு நடையும், கற்பனை நடையும் கலந்த நூல் மணிமேகலை. இவ்விரு வகை நடையும் விரவி வந்த இலக்கியங்களே விளக்கமும் சுவையும் பயக்கும். இந்நூல் ஒரு தனி மனிதனுக்கும்,

ஒரு தனி நாட்டிற்கும், உலகம் முழுவதற்கும் நலம் தரும் அறங்களை நெஞ்சிற்பதியும்படி திறம்படச் சொல்லுகின்றது. நூலின் தொடக்கத்து,

“பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
வசியும் வளனும் சுரக்க”

என்று உயர்ந்த குறிக்கோளை உலகம் கொள்ளக் காட்டுகின்றது. மேலும் மக்களுக்குக் கீழ்மையைத் தரும் என்று மதுவொழித்தலை,

“மயக்குங்கள்ளும் மன்னுயிர் கோறலும்
கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய்”

என்று விளக்கித் தண்ணீராகக் கள்ளைக் குடித்த நாகர்களை மது விலக்கும்படி செய்தான் சாதுவன். இது மணிமேகலை காட்டும் சீர்திருத்தக் காட்சி. பிறப்பில் வேற்றுமையில்லை என்று இன்று நாம் பேசுவது சாத்தனார் காலத்துப் பேசிய பழம் பேச்சே. அந்தணர்கள் ஆபத்திரனைப் பசுவுக்குப் பிறந்தான் என்றும், தீயொழுக்கமுடைய ஒருத்திக்குப் பிறந்தான் என்றும் இழித்துரைத்தார்கள்.

“ஆவோடு வந்த அழிகுல முண்டோ
சாலிக்கு உண்டோ தவறு”

என்று சான்று காட்டிப் பிறப்பில் மக்கட் கேயன்றி எவ்வுயிர்க்கும் உயர்வு தாழ்வில்லை என்று ஆபத்திரன் நிலை நிறுத்தினான். இது மற்றொரு சீர்திருத்தம். மேலும் உயிரினுஞ் சிறந்த ஒழுக்கம் நிலைபெறப் பரத்தை ஒழிப்பும் வேண்டும் என்று ஒரு புதிய அறம் காட்டுகிறது. இவ்வாறு வாழ வேண்டியவற்றையும் ஒழிய வேண்டியவற்றையும் உலகம் உய்ய எடுத்துக் காட்டும் புலவர் பெருமான் சாத்தனார் எனக் கூறியுள்ளார்.

தியாகம்

தியாகத்திற்கு விளக்கம் தருகிறார். ‘பசிப்பிணிக்குச் சோறும், வறுமையுடையவனுக்குச் செல்வமும் கொடுப்பதே தியாகம்’ என வள்ளுவர் கூறுகிறார். சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் உடல், பொருள், உயிர் என்ற மூன்றையும் வழங்கும் வாய்ப்பு பெற்றவன்.

“மையிருங் குன்றின் விஞ்சையன் ஏய்ப்பப்
பிடர்த்தலையிருந்து பெருஞ்சினம் பிறழாக்
கடக்களிறடக்கிய கருணை மறவ.”

“அஞ்சல் உன்தன் அருந்துயர்களைகேன்
நெஞ்சுறு துயரம் நீங்குக.”
“கட்டிய பாசத்துக் கடிதுசென்றெய்தி
என்னுயிர் கொண்டங்கு இவனுயிர்தா”

இவ்வடிகளில் வறியவர் உடல்(முயற்சி) கேட்பின் உடல் கொடுத்தல், பொருள் இரப்பின் பொருள் வழங்கல், உயிர் வேண்டின் உயிர் துறத்தல் என எதனால்தன் துன்பம் நீங்கும் என்று யார் எதனைக் கேட்கிறாரகளோ அதனை விட்டுக் கொடுத்து அவர் துன்பத்தைத் தொலைப்பதுதான் தியாகம். இதைச் செய்தவன் கோவலன்.

வேந்தன் கோப்பெருஞ் சோழனோடு அவன் மக்கள் இருவரும் அரசுபற்றிப் போர் தொடுத்தனர். தந்தையும் விடாப்பிடயனாய் மக்களை எதிர்த்து நின்றனன். இந்நிலை கண்ட புலவர் எயிற்றியனார்,

“நின்ற துப்பொடு நிற்குறித்தெழுந்த
எண்ணில் காட்சி இளையோர் தோற்பின்
நின்பெருஞ் செல்வம் யார்க்கெஞ் சுவையே.” (புறம்:213)

எனத் தந்தைக்கு முறை சுட்டி மூதுரை செய்வர். போரில் நீ வெற்றி பெற்றாலும், இறுதியில் அச்செல்வம் உன் மக்களுக்கே வந்து சேரும். ஒரு கால் நீ தோற்றால் அரசையும் இழந்து பழியையும் அடைவாய். எனவே தியாக உணர்வோடு முன்னே விட்டுக்கொடு என்று புலவர் ஏதுமுடிவு காட்டுகின்றார்.

இராமாயணத்தில் பரதனைத் தம்பியருள் சிறந்தவன் என்று இராமன் புகழ்வான். அதற்குப் பரதனின் தியாகமே காரணம். பாரி வள்ளல், மரம், விலங்கு, மக்கள் என வரையாது முல்லைச் செடியின் நிலை கண்டதும் ஈரநெஞ்சோடு தேரீந்ததை தியாகத்தின் உயிர் நாடி என்கிறார் கபிலர். சாத்தனார் பிறர் பசி போக்கலும், உண்டபின் அவர் முகங்காணும் கோட்பாடு நிறைவேறாததால் தன்னைத்தானே அழித்துக்கொண்ட ஆபத்திரனின் தியாகம் பெரிது என்கிறார். ஒளவைக்கு யானையைக் கொடுத்த நாஞ்சில் வள்ளுவன், மயிலுக்குப் போர்வை கொடுத்த பேகன், மனைவியைத் தவிர அனைத்தையும் விட்டுக் கொடுத்த திருமுடிக்காரி ஆகியோர் பெரும் தியாகிகள் எனக் கூறியுள்ளார் மூதறிஞர் வ.சுப.மாணிக்கம்.

அழகியல்

பொருட்பற்று வேண்டும்; உடைமைப் பற்று கூடாது என்பது அழகப்பர் கண்ட கொடையியல் அல்லது அழகியல் என அழகப்பரின் கொடைப் பண்பை விவரித்துக் கூறியுள்ளார் வ.சுப.மாணிக்கம்.

மணிநாவொலி

முகிலனைய பண்டிதமணி கதிரேசஞ் செட்டியாரின் புலமையும், தமிழிற் சுவைகாணும் புதுமுறை காட்டிச் சொற்பொழிவால் தமிழ் பைங்கூழ்தழையச் செய்த தன்மையைப் போற்றி பாராட்டியுள்ளார்.

பாவம்

பாவம் என்ற புதுச்சொல்லை உள்ளக்குறிப்பு என்ற பொருளில் இன்று நாம் ஆண்டாலும் 'பாவம்' என்ற பழைய தீவினைப் பொருளே கேட்பார்க்கு முன் தோன்றும். குறிப்புப் பொருள் தானே ஒழிந்து போகும். ஆதலால் பாவம் என்ற புதுச்சொல்லை தமிழ் எழுத்தாளர், சொல்லாளர் பயன்படுத்த வேண்டாம் என வ.சுபமாணிக்கம் கூறியுள்ளார்.

அருஞ்சொற்கள்

வளி, பொதி, பா, மாடு, புரவி, முல்லை, வாவு, நாற்று, ஓட்டாஞ்சில், மாணி, மாரியம்மை, கார்கார்த்தார், முருகன், காவடி, கழைக்கூத்து, கீரையாய்தல், ஆவுடையார், புடைவை மடைப்பள்ளி போன்ற சொற்களைச் சான்று காட்டி அதன் பொருளை எவ்வாறு வழக்கில் பயன்படுத்தியுள்ளனர் எனத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். மக்கள் வாய்ச்சொற்களுக்கும், வழக்குச் சொற்களுக்கும் பொருளை அறிந்து கொண்டால் இலக்கியத்தில் வரும் சொற்களுக்குப் பொருள் தானே விளங்கிவிடும் எனக் கூறியுள்ளார் வ.சுபமாணிக்கம்.

வாழ்க்கைத் துணை

வாழ்க்கைத் துணை என்பது ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் உரியது. 'வாழ்க்கை துணை' என்னும் சொல் திருக்குறளில் மனைவியைக் குறிக்கிறது. கணவன் மனைவி என்னும் இல்லை உறுப்பினர் அறிவோர்க்குக் கட்டுப்பட்டவர் என்றும் அவர்கள் குடும்பத்திற்கு மாறாக நடப்பேரல் அவரைத் திருத்தும் கடப்பாடு அறிவோர்க்கு உரியது எனத் தொல்காப்பியக் கற்பியல் கூறுகிறது. செவிலி, தோழி ஆகியோரும் தலைவன், தலைவி தவறு செய்யும் காலங்களில் இடித்துரைத்து நல்வழிப்படுத்துகின்றனர். வள்ளல் பேகன் அவன் மனைவி கண்ணகியைத் துறந்தபோது, கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர் கிழார் ஆகிய சான்றோர்கள் குடும்ப நல்வாழ்விற்குச் சிறுபெருந்தடைகளை அகற்றினர் எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. பெரியாரைத் துணைகோடல் அரசாட்சிக்கேயன்றி

இல்லாட்சிக்கும் இன்றியமையாதது எனப் பல தமிழ் இலக்கியப் பாடல்களைச் சான்று காட்டி விளக்கியுள்ளார்.

பாரதியின் புலமை

பாரதியின் புலமையை அவர் பாட்டின் வழி திருவள்ளுவர், இளங்கோவடிகள், அப்பர், திருத்தக்க தேவர், கம்பர் ஆகியோரின் தாக்கத்தையும், கூத்து நடை, ஏளன நடை, எச்சரிக்கை நடை, காதல் நடை, பெருமித நடை, சின நடை, அன்பு நடை, ஆண்மை நடை, வெறி நடை, இசை நடை, அடுக்கு நடை, ஒலிநயம், சொல்லாட்சி, ஒரே பாடலில் சினவுணர்ச்சி, மானயுணர்ச்சி, மறவுணர்ச்சி, மகிழ்வுணர்ச்சி போன்ற நாலுணர்ச்சிகளையும் வெளிப்படுத்தும் தன்மை ஆகியவற்றை அவர் பாடல்களின் வழி சிறப்பாக விளக்கியுள்ளார்.

பாரதியின் பழமை

தொல்காப்பியம் முதல் பாரதியம் வரை தமிழ் பெருநூல்கள் பழமைப் பற்றுடையனவாகவே காணப்படுகின்றன. பாரதியார் எழுதிய நாளையும் இருந்த சூழ்நிலையும் அறிந்து படித்தால் அவர் தனிப்புலமை, அறிவுவீறு புலப்படும். அவர் கண்ட நனவெனத்தக்க நாட்டுக் கனவுகள் புதியனவாயினும் அவற்றைச் சொல்ல அவர் மேற்கொண்ட நடை தொல்காப்பியப் பழமையுடையது என்பதைப் பல பாடல்களைச் சான்று காட்டி விளக்கியுள்ளார்.

முடிவாக

படைப்பாளன், படைப்பு, படிப்போன் எண்ணங்களால் ஒன்றுபடும்போது அப்படைப்பு வெற்றி பெறுகிறது. அவ்வகையில் எடுத்துக் கொண்ட தலைப்புக்கேற்ற கருத்துகளை நிரலாகத் தொகுத்துக் கட்டுரையைச் சிறப்பாக அமைத்துள்ளார். கட்டுரைகள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதற்கு இந்நூல் சிறந்த சான்றாகும். இவர் கூறிய முறையில் கட்டுரைகள் படைக்கப்படும்போது பல புதிய எண்ணங்கள் தோன்றுவதுடன், தமிழ்ச் சமூக வளர்ச்சிக்கான வழிவகைகளும் புலப்படும். இந்நூல் கருத்துவற்றிப் படிப்போர்க்கும் ஆய்வுத் தேடலை மேற்கொள்வோர்க்கும் புதிய புதிய போன்றது. பன்முகத்திறன் கொண்ட வ.சுப.மாணிக்கம் மிகச்சிறந்த சிந்தனையாளர். அவரது சிந்தனைச் செழுமையை இந்நூலில் காணமுடிகிறது.

